

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

11. travnja 2024.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna sigurnost – Radnici migranti – Obiteljska davanja – Uredba (EZ) br. 883/2004 – Članak 3. – Davanja za slučaj bolesti – Područje primjene – Naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi – Državljanin države članice koji boravi i radi u drugoj državi članici, a skrbi za člana obitelji u prvoj državi članici – Akcesornost naknade za njegu – Članak 4. – Jednako postupanje”

U predmetu C-116/23,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud, Austrija), odlukom od 23. veljače 2023., koju je Sud zaprimio 27. veljače 2023., u postupku

XXXX,

uz sudjelovanje:

Sozialministeriumservice,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: F. Biltgen, predsjednik vijeća, N. Wahl i M. L. Arastey Sahún (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu XXXX, K. Mayr i D. Menkovic, u svojstvu agenata,
- za austrijsku vladu, J. Schmoll i C. Leeb, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek i J. Vlácil, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, F. Clotuche-Duvieusart i B.-R. Killmann, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 18. UFEU-a, članka 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), članaka 3., 4., 7. i 21. Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (SL 2004., L 166, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 160. i ispravci SL 2020., L 415, str. 88. i SL 2023./90199, L) te načela djelotvornosti.
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe XXXX i Sozialministeriumservicea (Služba Ministarstva socijalne skrbi, Austrija) (u daljnjem tekstu: služba ministarstva) u vezi s odbijanjem te službe da osobi XXXX odobri naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba br. 883/2004

- 3 Uvodne izjave 8., 9., 12. i 16. Uredbe br. 883/2004 glase kako slijedi:
 - „(8) Opće načelo jednakog postupanja od posebne je važnosti za radnike koji ne borave u državi članici u kojoj su zaposleni, uključujući pogranične radnike.
 - (9) Sud je nekoliko puta dao mišljenje o mogućnosti jednakog postupanja s davanjima, dohotkom i činjenicama; ovo bi načelo trebalo izričito usvojiti i razviti ga, poštujući sadržaj i duh sudskih odluka.
- [...]
- (12) S obzirom na proporcionalnost, potrebno je voditi računa te osigurati da načelo preuzimanja činjenica ili događaja ne dovede do objektivno neopravdanih rezultata ili do preklapanja davanja iste vrste za isto razdoblje.
- [...]
- (16) Unutar Zajednice u načelu nema opravdanja da prava iz sustava socijalne sigurnosti ovise o mjestu boravišta određene osobe; međutim, u posebnim slučajevima, posebno s obzirom na posebna davanja povezana s gospodarskom i socijalnom situacijom određene osobe, mjesto boravišta može se uzeti u obzir.”

4 U članku 3. stavku 1. te uredbe predviđa se:

„Ova se Uredba primjenjuje na sve zakonodavstvo s obzirom na sljedeće grane socijalne sigurnosti:

(a) davanja za slučaj bolesti;

[...]

(h) davanja za nezaposlenost;

[...]”

5 U članku 4. navedene uredbe navedeno je:

„Ako ovom Uredbom nije drugačije predviđeno, osobe na koje se ona primjenjuje uživaju ista prava na davanja i podliježu istim obvezama, u skladu sa zakonodavstvom svake države članice kao i njezini državljani.”

6 Člankom 5. iste uredbe određuje se:

„Ako ovom Uredbom nije drukčije predviđeno, a u smislu posebno utvrđenih provedbenih propisa, primjenjuje se sljedeće:

(a) ako na temelju zakonodavstva nadležne države članice primanje davanja iz sustava socijalne sigurnosti i drugog dohotka ima određene pravne učinke, odgovarajuće odredbe tog zakonodavstva također se primjenjuju na primanje istovjetnih davanja ostvarenih na temelju zakonodavstva druge države članice ili na dohodak ostvaren u drugoj državi članici;

(b) ako se na temelju zakonodavstva nadležne države članice pravni učinci pripisuju pojavi određenih činjenica ili događaja, ta država članica uzima u obzir slične činjenice ili događaje koji nastanu u bilo kojoj državi članici kao da su nastali na njihovom državnom području.”

7 U skladu s člankom 7. Uredbe br. 883/2004:

„Ako ovom Uredbom nije drugačije predviđeno, novčana davanja koja se isplaćuju na temelju zakonodavstva jedne ili više država članica ili na temelju ove Uredbe ne podliježu nikakvom smanjenju, izmjeni, obustavi, ukidanju ili pljenidbi po računu zbog činjenice da korisnik ili članovi njegove obitelji borave u državi članici različitoj od one u kojoj se nalazi ustanova nadležna za pružanje davanja.”

8 Člankom 11. te uredbe određuje se:

„1. Na osobe na koje se primjenjuje ova Uredba, primjenjuje se zakonodavstvo samo jedne države članice. To se zakonodavstvo određuje u skladu s ovom glavom.

[...]

3. Podložno člancima od 12. do 16.:

(a) na osobu koja obavlja djelatnost kao zaposlena ili samozaposlena osoba u državi članici primjenjuje se zakonodavstvo te države članice;

[...]

- 9 Člankom 21. navedene uredbe predviđa se:

„1. Osigurana osoba i članovi njezine obitelji koji borave ili privremeno borave u državi članici različitoj od nadležne države članice imaju pravo na novčana davanja koja pruža nadležna ustanova u skladu sa zakonodavstvom koje primjenjuje. Sporazumom između nadležne ustanove i ustanove mjesta boravišta ili privremenog [boravka] takva davanja može, međutim, osigurati ustanova mjesta boravišta ili privremenog [boravka] na teret nadležne ustanove u skladu sa zakonodavstvom nadležne države članice.

[...]

Uredba (EU) br. 492/2011

- 10 Člankom 7. stavcima 1. i 2. Uredbe (EU) br. 492/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2011. o slobodi kretanja radnika u Uniji (SL 2011., L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 264.) određuje se:

„1. Prema radniku koji je državljanin države članice ne smije se, zbog njegovog državljanstva, u drugoj državi članici postupati drukčije nego što se postupa prema domaćim radnicima kad je riječ o uvjetima zapošljavanja i rada, a posebno primicima od rada i otpuštanju te, ako postane nezaposlen, vraćanju na posao ili ponovnom zapošljavanju.

2. Takav radnik uživa jednake socijalne i porezne povlastice kao domaći radnici.”

Austrijsko pravo

AVRAG

- 11 Člankom 14.a stavkom 1. Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (Zakon o prilagodbi prava koje se primjenjuje na ugovore o radu, BGBl. 459/1993), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: AVRAG), predviđa se:

„Zaposlenik može u pisanom obliku zahtijevati smanjenje redovnog radnog vremena, promjenu rasporeda radnog vremena ili neplaćeni dopust radi palijativne skrbi o bliskom srodniku [...] na određeno vrijeme, i to ne dulje od tri mjeseca, navodeći početak i trajanje, čak i ako zaposlenik i bliski srodnik nisu dio istog kućanstva. [...]

- 12 Članak 14.c stavak 1. tog zakona glasi kako slijedi:

„Pod uvjetom da je radni odnos trajao tri mjeseca bez prekida, zaposlenik i poslodavac mogu u pisanom obliku dogovoriti neplaćeni dopust radi pružanja osobne skrbi u trajanju od jednog do tri mjeseca kako bi se zaposlenik mogao brinuti o bliskom srodniku ili mu pomagati u smislu članka 14.a, a koji na dan početka dopusta radi pružanja osobne skrbi prima naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja na temelju članka 5. Bundespflegegeldgesetz [(Savezni zakon o naknadi za njegu, BGBl. 110/1993), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: BPGG)]. [...]

BPGG

13 Članak 3.a BPGG -a glasi kako slijedi:

„1. Pravo na naknadu za njegu u skladu s ovim zakonom imaju austrijski državljani koji imaju uobičajeno boravište na državnom području, čak ako i ne primaju osnovno davanje iz članka 3. stavaka 1. i 2., osim ako je druga država članica nadležna za davanja iz zdravstvene zaštite u skladu s Uredbom [br. 883/2004] [...].

2. Izjednačavaju se s austrijskim državljanima:

1) stranci na koje se ne odnosi ni jedna od sljedećih točaka, u mjeri u kojoj jednako postupanje proizlazi iz međunarodnih konvencija ili prava Unije, ili

[...]

3) osobe koje imaju pravo boravka na temelju prava Unije [...]

[...]”

14 U skladu s člankom 21.c BPGG-a:

„1. Osobe koje koriste dopust radi pružanja osobne skrbi u skladu s člankom 14.c AVRAG-a [...] za vrijeme trajanja tog dopusta, ali ne dulje od tri mjeseca, imaju pravo na naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi u skladu s odredbama ovog odjeljka. [...] Naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi zakonsko je pravo.

2. Prije nego što može ostvariti pravo na naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi, osoba na dopustu mora biti u cijelosti osigurana na temelju radnog odnosa koji se obustavlja, i to u trajanju od tri mjeseca bez prekida [...] Osim ako ovim zakonom ili odlukom donesenom na temelju stavka 5. nije drukčije predviđeno, naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi isplaćuje se u visini osnovnog iznosa naknade za nezaposlenost [...].

3. Osobe koje koriste dopust za palijativnu skrb o članu obitelji radi njege bliskog srodnika na samrti ili teško bolesnog djeteta

1) na temelju članka 14.a ili članka 14.b AVRAG-a [...]

[...]

tijekom dopusta radi palijativne skrbi o članu obitelji imaju pravo na naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi u skladu s ovim odjeljkom. [...]”

Glavni postupak i prethodna pitanja

15 Tužitelj iz glavnog postupka, talijanski državljani koji od 2013. boravi i radi u Austriji, dogovorio je sa svojim poslodavcem, u skladu s člankom 14.c stavkom 1. AVRAG-a, da će koristiti dopust radi pružanja osobne skrbi u razdoblju od 1. svibnja 2022. do 13. lipnja 2022. kako bi skrbio o svojem ocu koji je boravio u Italiji.

- 16 Taj je tužitelj 10. svibnja 2022. službi ministarstva podnio zahtjev za naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi na temelju članka 21.c stavka 1. BPGG-a, i to za razdoblje od 10. svibnja 2022. do 13. lipnja 2022., zbog toga što je zdravstveno stanje njegova oca zahtijevalo stalnu skrb. Otac, koji je, izgleda, na temelju talijanskog zakonodavstva imao pravo na naknadu za njegu, bio je u takvom stanju ovisnosti o njezi da bi, da je imao uobičajeno boravište u Austriji, na temelju članka 3.a BPGG-a imao pravo na naknadu za njegu trećeg stupnja.
- 17 Otac tužitelja iz glavnog postupka preminuo je 29. svibnja 2022.
- 18 Odlukom od 7. lipnja 2022. služba ministarstva odbila je zahtjev tužitelja iz glavnog postupka uz obrazloženje da njegov otac nije primao naknadu za njegu na temelju austrijskog prava, a isplata takve naknade osobi kojoj je potrebna skrb nužan je preduvjet da bi pružatelj skrbi imao pravo na naknadu za dopust za pružanje osobne skrbi na temelju mjerodavnog austrijskog zakonodavstva.
- 19 Tužitelj iz glavnog postupka podnio je 7. srpnja 2022. tužbu protiv te odluke Bundesverwaltungsgerichtu (Savezni upravni sud, Austrija), sudu koji je uputio zahtjev, tvrdeći da naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi nije akcesorno davanje u odnosu na naknadu za njegu jer se potonja odobrava i isplaćuje osobi kojoj je potrebna skrb, dok se naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi odobrava i isplaćuje pružatelju skrbi. On smatra da naknada za dopust stoga predstavlja socijalnu pomoć u korist pružatelja skrbi, tako da se njezino dodjeljivanje određuje prema njegovom radnom mjestu. Naime, prema njegovu mišljenju, takvu naknadu treba smatrati „davanjem za slučaj bolesti” u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 883/2004. Prema tome, budući da radi u Austriji, tužitelj iz glavnog postupka smatra da se u ovom slučaju, u skladu s člankom 11. stavkom 3. točkom (a) te uredbe, na njega primjenjuje austrijsko zakonodavstvo kojim je ta naknada propisana i da treba imati pravo na navedenu naknadu koja je po prirodi novčano davanje, čak i ako boravi u drugoj državi članici, na temelju članka 21. stavka 1. navedene uredbe.
- 20 Osim toga, tužitelj iz glavnog postupka tvrdi da su prema tumačenju iz odluke službe ministarstva od 7. lipnja 2022. iz prava na naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi zapravo isključeni građani Europske unije koji nemaju austrijsko državljanstvo jer u pravilu samo oni imaju roditelje koji ne borave na austrijskom državnom području. Takvo tumačenje stoga predstavlja neizravnu diskriminaciju radnika migranata ili barem ograničenje slobode kretanja radnika, što je protivno članku 45. UFEU-a i članku 7. stavku 2. Uredbe br. 492/2011.
- 21 Kao prvo, Sud koji je uputio zahtjev primjećuje da, iako se stranke glavnog postupka slažu da se naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi kvalificira kao „davanje za slučaj bolesti” u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 883/2004, ta se naknada može razumjeti i kao naknada za privremeni prekid rada, što opravdava da je se smatra naknadom za nezaposlenost.
- 22 Kao drugo, kad je riječ o kvalifikaciji naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi kao „novčanog davanja”, taj sud upućuje na sudsku praksu Suda prema kojoj se davanja koja se isplaćuju pružatelju skrbi smatraju „davanjima za slučaj bolesti” na temelju Uredbe br. 883/2004. Prema njegovu mišljenju, iako se predmetna naknada dodjeljuje pružatelju skrbi, ona u konačnici koristi osobi kojoj je potrebna skrb, stoga se ne bi trebala kvalificirati kao „novčano davanje”, nego kao „davanje u naravi” koje se priznaje samo radi skrbi o osobama koje borave u Austriji. Međutim, može se smatrati i da ta naknada nije obuhvaćena Uredbom br. 883/2004, nego ovisi o radnopravnom statusu pružatelja skrbi, što bi za posljedicu imalo to da se priznaje pružatelju skrbi koji ispunjava uvjete iz članka 21.c stavka 1. BPGG-a, neovisno o mjestu boravišta osobe kojoj je potrebna skrb.

- 23 Kao treće, navedeni sud nastoji doznati utječe li na primjenu Uredbe br. 883/2004 činjenica da je tužitelj iz glavnog postupka prije deset godina koristio svoje pravo na slobodno kretanje tako što se preselio u Austriju i je li, slijedom toga, odbijanje da mu se dodijeli naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi prepreka ostvarivanju tog prava na slobodno kretanje.
- 24 Kao četvrto, kad je riječ o zahtjevu iz članka 3.a BPGG-a prema kojem pravo na austrijsku naknadu za njegu imaju samo one osobe kojima je potrebna skrb čije je uobičajeno boravište na austrijskom državnom području, isti sud primjećuje da austrijski državljani, naravno, lakše ispunjavaju taj kriterij nego državljani drugih država članica kao što je, u ovom slučaju, otac tužitelja iz glavnog postupka koji je boravio u Italiji i, izgleda, primao talijansku naknadu za njegu. Stoga se sud koji je uputio zahtjev pita postoji li neizravna diskriminacija, u smislu članka 4. Uredbe br. 883/2004, na temelju državljanstva, ali i mjesta boravišta jer da bi se steklo pravo na naknadu za dopust za pružanje osobne skrbi, osoba kojoj je potrebna skrb mora primati austrijsku naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja, što utječe više na radnike migrante kao što je tužitelj iz glavnog postupka nego na austrijske državljane čiji roditelji u pravilu imaju uobičajeno boravište u Austriji.
- 25 Kao peto, taj sud želi utvrditi, s obzirom na sudsku praksu Verwaltungsgerichtshofa (Visoki upravni sud, Austrija) iz koje proizlazi da svako tijelo nadležno za socijalnu sigurnost mora ocijeniti zahtjeve u duhu socijalne primjene prava koja ide u korist osiguranika, u kojoj mjeri valja uzeti u obzir činjenicu da je tužitelj iz glavnog postupka ispunjavao uvjete za isplatu druge povoljnije nacionalne naknade, odnosno naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji iz članka 21.c stavka 3. BPGG-a, koja ne ovisi o tome isplaćuje li se osobi kojoj je potrebna skrb austrijska naknada za njegu. Pita se predstavlja li predmetna situacija neizravnu diskriminaciju koja je protivna, među ostalim, članku 4. Uredbe br. 883/2004 i članku 7. Povelje unatoč tomu što ta sudska praksa nije primjenjiva na službu ministarstva jer ona nije tijelo nadležno za socijalnu sigurnost i što tužitelj iz glavnog postupka nije zatražio ostvarivanje te naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji.
- 26 U tim je okolnostima Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Je li naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi davanje za slučaj bolesti u smislu članka 3. Uredbe br. 883/2004 ili eventualno neko drugo davanje iz navedenog članka 3.?
 2. Ako je riječ o davanju za slučaj bolesti, je li naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi novčano davanje u smislu članka 21. Uredbe (EZ) br. 883/2004?
 3. Je li naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi davanje u korist pružatelja skrbi ili osobe kojoj je potrebna skrb?
 4. Obuhvaća li stoga područje primjene Uredbe (EZ) br. 883/2004 situaciju kada naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi od [službe ministarstva] traži talijanski državljani koji od 28. lipnja 2013. stalno boravi u Austriji, u saveznoj zemlji Gornja Austrija i koji je od 1. srpnja 2013. bez prekida zaposlen kod istog poslodavca u Austriji u istoj saveznoj zemlji – pri čemu ništa ne upućuje na to da podnositelj zahtjeva ima svojstvo pograničnog radnika – te koji s poslodavcem za razdoblje koje je relevantno za ovaj postupak, odnosno od 1. svibnja 2022. do 13. lipnja 2022., dogovori dopust radi skrbi o ocu, talijanskom državljaniu koji stalno boravi u Italiji (Sassuolo)?

5. Protivi li se članku 7. Uredbe (EZ) br. 883/2004 odnosno načelu nediskriminacije u njegovim raznim inačicama u pravu Unije (primjerice: članak 18. UFEU-a, članak 4. Uredbe (EZ) br. 883/2004 i slično) nacionalna odredba kojom se davanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi uvjetuje time da osoba kojoj je potrebna skrb prima austrijsku naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja?
6. Protivi li se u činjeničnoj situaciji kao što je predmetna načelu djelotvornosti prava Unije odnosno načelu nediskriminacije u njegovim raznim inačicama u pravu Unije (primjerice: članak 18. UFEU-a, članak 4. Uredbe (EZ) br. 883/2004 i slično) primjena nacionalne odredbe odnosno ustaljene nacionalne sudske prakse kojom se ne predviđa nikakva margina prosudbe na temelju koje se ,zahtjev za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji' može prekvalificirati u ,zahtjev za naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi', s obzirom na to da je nedvojbeno upotrijebljen obrazac ,zahtjeva za naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi', a ne ,zahtjeva za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji', i da je također nedvojbeno sklopljen dogovor s poslodavcem u kojem je riječ o ,skrbi za bliskog srodnika', a ne o ,njezi osobe na samrti', iako situacija o kojoj je riječ, [zbog] činjenice da je u međuvremenu nastupila smrt oca o kojem se skrbito, ispunjava i uvjete za dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi na temelju dopusta radi palijativne skrbi o članu obitelji, samo da je s poslodavcem sklopljen drukčiji dogovor i da je nadležnom tijelu podnesen drugi zahtjev?
7. Protivi li se članku 4. Uredbe br. 883/2004 ili nekoj drugoj odredbi prava Unije (primjerice, članku 7. [Povelje]) nacionalna odredba (članak 21.c stavak 1. [BPGG-a]) kojom se dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi uvjetuje time da osoba kojoj je potrebna skrb prima austrijsku naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja, dok se drugom nacionalnom odredbom (članak 21.c stavak 3. navedenog zakona) prilikom primjene na iste činjenice ne određuje sličan uvjet za davanje?"

O prethodnim pitanjima

Prvo do četvrtog pitanja

- 27 Svojim prvim, drugim, trećim i četvrtim pitanjem, koja valja razmotriti zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li pojam „davanja za slučaj bolesti” u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 883/2004 tumačiti na način da obuhvaća naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi koja se isplaćuje zaposleniku koji pomaže ili skrbi o srodniku, koji ima pravo na naknadu za njegu u drugoj državi članici, i koji zbog toga koristi neplaćeni dopust. U slučaju potvrdnog odgovora, taj sud želi utvrditi je li takva naknada obuhvaćena pojmom „novčana davanja” u smislu te uredbe.

Dopuštenost

- 28 Ne pozivajući se formalno na nedopuštenost tih pitanja, Europska komisija tvrdi da ona nisu relevantna za rješavanje spora u glavnom postupku jer se članak 45. UFEU-a i članak 7. Uredbe br. 492/2011 primjenjuju neovisno o tome ulazi li naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku u područje primjene Uredbe br. 883/2004.

- 29 U tom pogledu, valja podsjetiti na ustaljenu sudsku praksu prema kojoj pitanja o tumačenju prava Unije koja nacionalni sud uputi u pravnom i činjeničnom okviru koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju presumpciju relevantnosti. Sud može odbiti odlučivati o zahtjevu koji je uputio nacionalni sud samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (presuda od 7. prosinca 2023., Obština Razgrad, C-441/22 i C-443/22, EU:C:2023:970, t. 44. i navedena sudska praksa).
- 30 Međutim, u ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da sud koji je uputio zahtjev smatra da je odgovor koji će Sud dati na navedena pitanja relevantan za rješavanje spora u glavnom postupku, osobito za kvalifikaciju predmetne naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi prema pravu Unije. Stoga se ne može smatrati da tumačenje prava Unije koje je zatražio sud koji je uputio zahtjev nije nužno tom sudu za rješavanje spora koji se pred njim vodi.
- 31 Slijedom toga, prvo, drugo, treće i četvrto pitanje je dopušteno.

Meritum

- 32 Uvodno valja naglasiti da se, kad je riječ o razlikovanju između davanja koja ulaze u područje primjene Uredbe br. 883/2004 i onih koja su iz njega isključena, ta razlika u biti temelji na sastavnim elementima svakog davanja, osobito ciljevima i uvjetima njegove dodjele, a ne na činjenici da se nacionalnim zakonodavstvom određeno davanje smatra davanjem iz sustava socijalne sigurnosti (presuda od 15. lipnja 2023., Thermalhotel Fontana, C-411/22, EU:C:2023:490, t. 22. i navedena sudska praksa).
- 33 Iz ustaljene sudske prakse tako proizlazi da se davanje može smatrati davanjem iz sustava socijalne sigurnosti ako je, s jedne strane, dodijeljeno korisnicima na temelju zakonski definirane situacije, a ne na temelju pojedinačne i diskrecijske ocjene osobnih potreba, te ako se, s druge strane, odnosi na jedan od rizika izričito navedenih u članku 3. stavku 1. Uredbe br. 883/2004. Ta su dva uvjeta kumulativna (presuda od 15. lipnja 2023., Thermalhotel Fontana, C-411/22, EU:C:2023:490, t. 23. i navedena sudska praksa).
- 34 U pogledu prvog uvjeta navedenog u prethodnoj točki ove presude, valja podsjetiti na to da je on ispunjen kad se dodjela davanja izvršava s obzirom na objektivne kriterije koji, kada su ispunjeni, daju pravo na davanje a da nadležno tijelo ne može uzimati u obzir ostale osobne okolnosti (presuda od 15. lipnja 2023., Thermalhotel Fontana, C-411/22, EU:C:2023:490, t. 24. i navedena sudska praksa).
- 35 U ovom je slučaju očito da je taj prvi uvjet ispunjen jer se naknada o kojoj je riječ u glavnom postupku, u skladu s člankom 21.c stavkom 1. posljednjom rečenicom BPGG-a, odobrava *ex lege* kada podnositelj zahtjeva ostvaruje pravo na dopust za pružanje osobne skrbi, pri čemu služba ministarstva ne uzima u obzir njegove druge osobne okolnosti.
- 36 Kad je riječ o drugom uvjetu navedenom u točki 33. ove presude, u članku 3. stavku 1. točki (a) Uredbe br. 883/2004 izričito se navode „davanja za slučaj bolesti” čiji je temeljni cilj izlječenje bolesnika pružanjem skrbi koju zahtijeva njegovo stanje i koja tako pokrivaju rizik u vezi sa stanjem bolesti (vidjeti u tom smislu presudu od 15. lipnja 2023., Thermalhotel Fontana, C-411/22, EU:C:2023:490, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

- 37 U tom pogledu, Sud je presudio da su s „davanj[ima] u slučaju bolesti” u smislu te odredbe izjednačeni troškovi prouzročeni stanjem ovisnosti o njezi osobe kojoj je potrebna skrb, a koji se, ne nužno istovremeno, odnose na skrb koja se pruža toj osobi i na poboljšanje njezina svakodnevnog života, kao što su, među ostalim, troškovi kojima joj se osigurava pomoć treće osobe jer se takvim troškovima nastoji poboljšati zdravstveno i životno stanje osoba ovisnih o njezi (vidjeti u tom smislu presude od 5. ožujka 1998., Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, t. 23. i 24. te od 25. srpnja 2018., A (Pomoć za osobu s invaliditetom), C-679/16, EU:C:2018:601, t. 43. i 44. te navedenu sudsku praksu).
- 38 U ovom slučaju dodjela naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku doista proizlazi iz statusa zaposlenika pružatelja skrbi. Međutim, s jedne strane, to dodjeljivanje uvjetovano je time da osoba kojoj je potrebna skrb na temelju austrijskog prava prima naknadu za njegu određenog stupnja.
- 39 S druge strane, očito je da naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku, iako se odobrava i isplaćuje pružatelju skrbi kako bi se nadoknadio gubitak plaće koji je pretrpio tijekom neplaćenog dopusta, u konačnici uglavnom ima za cilj i omogućiti pružatelju skrbi da osigura skrb koju zahtijeva zdravstveno stanje osobe kojoj je potrebna skrb, tako da ona koristi, prije svega, potonjoj osobi.
- 40 U tim okolnostima treba zaključiti da je naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku obuhvaćena pojmom „davanja za slučaj bolesti” u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 883/2004.
- 41 Nadalje, kad je riječ o pitanju treba li tu naknadu kvalificirati kao „novčano davanje” u smislu te uredbe, važno je pojasniti da se navedena naknada sastoji od fiksnog novčanog iznosa koji se redovito isplaćuje pružatelju skrbi, ne uzimajući u obzir stvarni teret skrbi, pri čemu mu je svrha nadoknaditi gubitak plaće zbog dopusta radi pružanja osobne skrbi te smanjiti troškove nastale uslijed tog dopusta.
- 42 U tom pogledu, iz sudske prakse Suda proizlazi da plaćanje doprinosa treće osobe koja pomaže u kući osobi ovisnoj o njezi treba kvalificirati kao davanje u novcu, s obzirom na to da je akcesorno davanjima za skrb u užem smislu, na način da je cilj plaćanja tih doprinosa olakšati pružanje skrbi (vidjeti u tom smislu presudu od 8. srpnja 2004., Gaumain-Cerri i Barth, C-502/01 i C-31/02, EU:C:2004:413, t. 27.).
- 43 Slijedom toga, naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja je akcesorna osobito u odnosu na davanje za skrb u užem smislu, također treba kvalificirati kao „novčano davanje” u smislu Uredbe br. 883/2004.
- 44 S obzirom na prethodno navedeno, na prvo, drugo, treće i četvrto pitanje valja odgovoriti tako da članak 3. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 883/2004 treba tumačiti na način da pojam „davanja za slučaj bolesti” u smislu te odredbe obuhvaća naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi koja se isplaćuje zaposleniku koji pomaže ili skrbi o bliskom srodniku, koji ima pravo na naknadu za njegu u drugoj državi članici, i koji zbog toga koristi neplaćeni dopust. Takva je naknada stoga obuhvaćena i pojmom „novčana davanja” u smislu te uredbe.

Peto pitanje

- 45 Najprije treba istaknuti da sud koji je uputio zahtjev u svojem petom pitanju upućuje na članak 18. UFEU-a.
- 46 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je, u okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda ustanovljene u članku 267. UFEU-a, na Sudu da nacionalnom sudu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da riješi spor koji se pred njim vodi. U tom smislu, Sud će, po potrebi, preoblikovati pitanja koja su mu postavljena. Osim toga, Sud može uzeti u obzir pravila prava Unije na koja se nacionalni sud nije pozvao u svojem pitanju (presuda od 7. rujna 2023., Groenland Poultry, C-169/22, EU:C:2023:638, t. 47. i navedena sudska praksa).
- 47 Kad je riječ o članku 18. UFEU-a, Sud je u više navrata naveo da se ta odredba samostalno primjenjuje samo u situacijama uređenima pravom Unije za koje UFEU ne predviđa posebna pravila o nediskriminaciji (vidjeti u tom smislu presudu od 8. prosinca 2022., Caisse nationale d'assurance pension, C-731/21, EU:C:2022:969, t. 28. i navedenu sudsku praksu).
- 48 Međutim, načelo nediskriminacije u području socijalne sigurnosti provedeno je člankom 45. UFEU-a, člankom 4. Uredbe br. 883/2004 i člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 492/2011 (vidjeti u tom smislu presudu od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 98.).
- 49 Stoga, uzimajući u obzir sve elemente koje je istaknuo sud koji je uputio zahtjev, treba zaključiti da svojim petim pitanjem taj sud u biti pita treba li članak 45. stavak 2. UFEU-a, članak 4. Uredbe br. 883/2004 i članak 7. stavak 2. Uredbe br. 492/2011 tumačiti na način da im se protivi propis države članice prema kojem je dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi uvjetovano time da osoba kojoj je potrebna skrb prima naknadu za njegov određenog stupnja na temelju zakonodavstva te države članice.
- 50 U tom pogledu, s jedne strane, valja podsjetiti na to da je cilj članka 4. Uredbe br. 883/2004 osigurati, u skladu s člankom 45. UFEU-a, jednakost u području socijalne sigurnosti, bez razlike s obzirom na državljanstvo, uklaňanjem svake diskriminacije koja u tom pogledu proizlazi iz nacionalnih zakonodavstava država članica. S druge strane, u članku 7. stavku 2. Uredbe 492/2011 pobliže se navodi da radnik državljanin države članice na državnom području drugih država članica uživa iste socijalne i porezne povlastice kao domaći radnici (vidjeti u tom smislu presudu od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 93. i 94. te navedenu sudsku praksu).
- 51 Pojam „socijalna povlastica”, koji se člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 492/2011 proširuje na radnike državljanke drugih država članica, obuhvaća sve povlastice koje se, na temelju ugovora o radu ili neovisno o njemu, općenito priznaju domaćim radnicima, prije svega zbog njihova objektivnog svojstva radnika ili same činjenice njihova boravka na državnom području, pri čemu je proširenje te povlastice na radnike državljanke drugih država članica stoga prikladno za olakšanje njihove mobilnosti unutar Unije i, prema tome, njihove integracije u državi članici domaćinu. Upućivanje u toj odredbi na socijalne povlastice ne smije se usko tumačiti (presuda od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 95. i navedena sudska praksa).

- 52 Osim toga, iz sudske prakse Suda proizlazi da određena davanja mogu biti i davanja za slučaj bolesti u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 883/2004 i socijalna povlastica u smislu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 492/2011 (vidjeti u tom smislu presudu od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 96. i navedenu sudsku praksu).
- 53 Prema tome, činjenica da naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku, kao što je to istaknuto u točki 39. ove presude, prije svega koristi osobi kojoj je potrebna skrb, ne utječe na njezinu kvalifikaciju kao „socijalne povlastice” u smislu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 492/2011, s obzirom na to da je ta naknada namijenjena osiguranju osnovnih životnih potreba radnika koji tijekom neplaćenog dopusta ne obavlja nikakvu profesionalnu djelatnost i stoga od rada ne prima nikakve primitke.
- 54 To vrijedi tim više što, kao što je to navedeno u točki 48. ove presude, i članak 4. Uredbe br. 883/2004 i članak 7. stavak 2. Uredbe br. 492/2011 konkretiziraju pravilo jednakog postupanja u području socijalne sigurnosti iz članka 45. UFEU-a. Stoga, te dvije odredbe u načelu treba tumačiti na isti način i u skladu s člankom 45. UFEU-a (presuda od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 98.).
- 55 U tim okolnostima, prema sudskoj praksi Suda, takvo razlikovanje na temelju boravišta, koje može više naštetiti državljanima drugih država članica, s obzirom na to da nerezidenti najčešće nisu državljani države o kojoj je riječ, predstavlja neizravnu diskriminaciju na temelju državljanstva, koja se može dopustiti samo pod uvjetom da je objektivno opravdana (presuda od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 99. i navedena sudska praksa).
- 56 U ovom slučaju, u skladu s člankom 21.c stavkom 1. BPGG-a, u vezi s člankom 14.c stavkom 1. AVRAG-a i člankom 3.a BPGG-a, dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku uvjetovano je time da osoba kojoj je potrebna skrb prima naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja na temelju austrijskog prava. Stoga se ta naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi odobrava samo u slučaju kada su za isplatu naknade za njegu osobi kojoj je potrebna skrb nadležna austrijska tijela. Slijedom toga, valja zaključiti da je utvrđena izravna veza s državom članicom u kojoj osoba kojoj je potrebna skrb ima uobičajeno boravište.
- 57 Iz toga slijedi da činjenica da je naknada za dopust radi pružanja osobne skrbi akcesorna u odnosu na naknadu za njegu koja se dodjeljuje na temelju mjerodavnog austrijskog zakonodavstva, može više utjecati na radnike migrante, kao što je tužitelj iz glavnog postupka čiji je otac boravio u drugoj državi članici, nego na austrijske državljane čija obitelj, a osobito roditelji, u pravilu imaju uobičajeno boravište u Austriji.
- 58 Stoga je očito da ta akcesornost naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi dovodi do neizravne diskriminacije na temelju državljanstva koja može biti dopuštena samo ako je objektivno opravdana.
- 59 U tom pogledu, Sud je više puta odlučivao da takva neizravna diskriminacija, da bi bila opravdana, mora biti prikladna za ostvarenje legitimnog cilja i ne smije prekoračivati ono što je nužno za njegovo ostvarenje (presuda od 16. lipnja 2022., Komisija/Austrija (Indeksacija obiteljskih davanja), C-328/20, EU:C:2022:468, t. 104. i navedena sudska praksa).

- 60 Iako odluka kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ne sadržava nijedan element koji se odnosi na eventualno opravdanje akcesornosti naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi u odnosu na naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja koja se odobrava na temelju mjerodavnog austrijskog zakonodavstva, Komisija se u svojim pisanim očitovanjima ipak poziva na cilj održavanja financijske ravnoteže nacionalnog sustava socijalne sigurnosti.
- 61 U tom pogledu treba naglasiti da je Sud već presudio da se Uredbom br. 883/2004 ne uspostavlja opći sustav socijalne sigurnosti, nego dopušta postojanje različitih nacionalnih sustava. Države članice zadržavaju svoju nadležnost za uređenje svojih sustava socijalne sigurnosti, a u nedostatku usklađivanja na razini Unije na svakoj je državi članici da u svojem zakonodavstvu odredi, među ostalim, uvjete za stjecanje prava na socijalna davanja (presuda od 15. rujna 2022., *Rechtsanwaltskammer Wien*, C-58/21, EU:C:2022:691, t. 61. i navedena sudska praksa).
- 62 Cilj da se pravo na davanja koja se financiraju iz javnih sredstava ograniči na slučajeve ovisnosti o njezi trećeg ili višeg stupnja čini se legitimnim jer, kao što to ističe Komisija u svojim pisanim očitovanjima, stupanj ovisnosti o njezi može upućivati na stupanj skrbi koji je potreban dotičnoj osobi, što, ovisno o slučaju, podrazumijeva da pružatelj skrbi ne može obavljati svoju profesionalnu djelatnost.
- 63 Međutim, treba naglasiti da takav uvjet koji se odnosi na treći ili viši stupanj ovisnosti o njezi može biti ispunjen i kada je naknada za njegu odobrena u skladu sa zakonodavstvom druge države članice. U tom pogledu valja podsjetiti na to da članak 5. Uredbe br. 883/2004, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 9., sadržava načelo sudske prakse u pogledu jednakog postupanja s davanjima, dohociama i činjenicama, koje je zakonodavac Unije želio unijeti u tekst te uredbe kako bi se to načelo razvilo, poštujući sadržaj i duh sudskih odluka Suda (presuda od 12. ožujka 2020., *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle*, C-769/18, EU:C:2020:203, t. 42. i navedena sudska praksa).
- 64 Uzimajući navedeno u obzir, na sudu koji je uputio zahtjev je da u konačnici ocijeni, posebno s obzirom na razmatranja iz točaka 61. do 63. ove presude i na temelju svih dostupnih relevantnih elemenata, može li se, uzimajući u obzir opravdanja dopuštena u pravu Unije kao što su ona navedena u točki 59. ove presude, osobito u pogledu postojanja moguće opasnosti od ozbiljnog ugrožavanja financijske ravnoteže nacionalnog sustava socijalne sigurnosti (vidjeti u tom smislu presude od 28. travnja 1998., *Kohll*, C-158/96, EU:C:1998:171, t. 41. i od 15. rujna 2022. *Rechtsanwaltskammer Wien*, C-58/21, EU:C:2022:691, t. 74. te navedenu sudsku praksu), opravdati akcesornost predmetne naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi u odnosu na naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja koja je odobrena na temelju austrijskog zakonodavstva. Naime, neizravna diskriminacija na temelju državljanstva o kojoj je riječ u glavnom postupku, kako je navedena u točki 58. ove presude, može se opravdati samo ako se njome dosljedno i sustavno nastoji postići zadani cilj (vidjeti u tom smislu presudu od 8. prosinca 2022., *Caisse nationale d'assurance pension*, C-731/21, EU:C:2022:969, t. 37. i navedenu sudsku praksu), što je također na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
- 65 S obzirom na prethodna razmatranja, na peto pitanje valja odgovoriti tako da članak 45. stavak 2. UFEU-a, članak 4. Uredbe br. 883/2004 i članak 7. stavak 2. Uredbe br. 492/2011 treba tumačiti na način da im se protivi propis države članice prema kojem je dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi uvjetovano time da osoba kojoj je potrebna skrb prima naknadu za njegu određenog stupnja na temelju zakonodavstva te države članice, osim ako je taj uvjet objektivno opravdan legitimnim ciljem koji se osobito odnosi na održavanje financijske ravnoteže nacionalnog sustava socijalne sigurnosti i proporcionalan je postizanju tog cilja.

Šesto i sedmo pitanje

- 66 Svojim šestim i sedmim pitanjem, koja valja razmotriti zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita Sud treba li članak 4. Uredbe br. 883/2004 tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis ili nacionalna sudska praksa prema kojoj, s jedne strane, dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi i dodjeljivanje naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji podliježu različitim uvjetima i, s druge strane, zahtjev za dopust radi pružanja osobne skrbi nije moguće prekvalificirati u zahtjev za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji.
- 67 U tom pogledu, iz članka 48. UFEU-a, koji predviđa sustav koordinacije zakonodavstava država članica, a ne njihovo usklađivanje i na temelju kojeg je donesena Uredba br. 883/2004, proizlazi da se ta odredba ne odnosi na sadržajne i postupovne razlike između sustava socijalne sigurnosti svake države članice i stoga na prava osoba koje su uključene u te sustave, uzimajući u obzir da je svaka država članica i dalje nadležna za to da, u skladu s pravom Unije, odredi u svojem zakonodavstvu uvjete za dodjelu davanja u okviru sustava socijalne sigurnosti (presuda od 25. studenoga 2021., Finanzamt Österreich (Obiteljska naknada za stručnjaka za razvojnu pomoć), C-372/20, EU:C:2021:76, t. 70. i navedena sudska praksa).
- 68 Uredbom br. 883/2004 ne uspostavlja se dakle zajednički sustav socijalne sigurnosti, već i dalje nastavljaju postojati zasebni nacionalni sustavi te je njezin jedini cilj omogućavanje koordinacije između tih sustava kako bi se osigurala djelotvorna provedba slobodnog kretanja osoba. Države članice tako zadržavaju nadležnost za uređenje svojih sustava socijalne sigurnosti (presuda od 25. studenoga 2021., Finanzamt Österreich (Obiteljska naknada za stručnjaka za razvojnu pomoć), C-372/20, EU:C:2021:962, t. 71. i navedena sudska praksa).
- 69 U ovom slučaju, iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da se, s jedne strane, uvjeti za dodjeljivanje naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji na temelju članka 21.c stavka 3. BPGG-a razlikuju od uvjeta iz stavka 1. tog članka koji se odnose na dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi o kojoj je riječ u glavnom postupku, s obzirom na to da se člankom 21.c stavkom 3. BPGG-a ne zahtijeva da osoba kojoj je potrebna skrb prima austrijsku naknadu za njegu trećeg ili višeg stupnja, kao što se to predviđa člankom 21.c stavkom 1. BPGG-a.
- 70 S druge strane, izgleda da u situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, prema ustaljenoj sudskoj praksi Verwaltungsgerichtshofa (Visoki upravni sud), služba ministarstva ne mora ocijeniti zahtjev za naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi u duhu socijalne primjene prava koje ide u korist podnositelju zahtjeva, čak i ako on ispunjava uvjete za ostvarivanje povoljnije nacionalne naknade, odnosno naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji na temelju članka 21.c stavka 3. BPGG-a.
- 71 Međutim, kao što to tvrdi austrijska vlada u svojim pisanim očitovanjima, različito uređenje dvaju prava koja se odnose na davanja u području socijalne sigurnosti, od kojih svaki ima različiti cilj, i način pozivanja na ta prava pred nadležnim nacionalnim tijelima, ulaze isključivo u područje primjene nacionalnog prava.
- 72 Stoga različito uređenje uvjeta za dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi i naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji nema diskriminatorne učinke na štetu osoba koje su iskoristile svoje pravo na slobodno kretanje.

- 73 Iz prethodno navedenog proizlazi da na šesto i sedmo pitanje valja odgovoriti tako da članak 4. Uredbe br. 883/2004 treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis ili sudska praksa prema kojoj, s jedne strane, dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi i dodjeljivanje naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji podliježu različitim uvjetima i, s druge strane, zahtjev za dopust radi pružanja osobne skrbi nije moguće prekvalificirati u zahtjev za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji.

Troškovi

- 74 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

- 1. Članak 3. stavak 1. točku (a) Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti**

treba tumačiti na način da:

pojam „davanja za slučaj bolesti” u smislu te odredbe obuhvaća naknadu za dopust radi pružanja osobne skrbi koja se isplaćuje zaposleniku koji pomaže ili skrbi o bliskom srodniku, koji ima pravo na naknadu za njegu u drugoj državi članici, i koji zbog toga koristi neplaćeni dopust. Takva je naknada stoga obuhvaćena i pojmom „novčana davanja” u smislu te uredbe.

- 2. Članak 45. stavak 2. UFEU-a, članak 4. Uredbe br. 883/2004 i članak 7. stavak 2. Uredbe (EU) br. 492/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2011. o slobodi kretanja radnika u Uniji**

treba tumačiti na način da im se:

protivi propis države članice prema kojem je dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi uvjetovano time da osoba kojoj je potrebna skrb prima naknadu za njegu određenog stupnja na temelju zakonodavstva te države članice, osim ako je taj uvjet objektivno opravdan legitimnim ciljem koji se osobito odnosi na održavanje financijske ravnoteže nacionalnog sustava socijalne sigurnosti i proporcionalan je postizanju tog cilja.

- 3. Članak 4. Uredbe br. 883/2004**

treba tumačiti na način da mu se:

ne protivi nacionalni propis ili sudska praksa prema kojoj, s jedne strane, dodjeljivanje naknade za dopust radi pružanja osobne skrbi i dodjeljivanje naknade za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji podliježu različitim uvjetima i, s druge strane, zahtjev za dopust radi pružanja osobne skrbi nije moguće prekvalificirati u zahtjev za dopust radi palijativne skrbi o članu obitelji.

Potpisi